

Phụ lục Bản tin số 11
Miền Trung - Khát vọng xanh
về chủ đề “Miền Trung với công cuộc
loại bỏ chất độc da cam”

Chuyện kể
bằng hình ảnh

Bà Lê Thị Thích (thôn Phong Nam, xã Hòa Châu, huyện Hòa Vang) năm nay bước qua tuổi 95 nhưng chưa có được một ngày sống thanh thản, hạnh phúc. chồng mất sớm, con trai bị tật nguyền, cháu ngoại cũng chẳng trọn vẹn hình hài, điên điên dại dại. “*Vì thứ chất độc da cam rải xuống vùng đất này đó mấy chú. Phận nghèo lại càng nghèo hơn!*”- Bà Thích than vậy, đưa lai áo lau vôi hai hốc mắt già nua... mà nước mắt đã cạn từ bao giờ.

Kĩ sư nông nghiệp Hồ Quang Lân – Phó chủ tịch xã Đông Sơn (A Lưới, Thừa Thiên Huế) – là người duy nhất của địa phương tốt nghiệp Đại học Nông nghiệp Huế. Sau một thời gian làm tại Trung tâm Khuyến nông tỉnh, năm 2004 ông được điều động về Đông Sơn giữ chức vụ Phó chủ tịch xã. Từ khi về công tác, ông đã đề xuất được nhiều giải pháp phát triển kinh tế cho người dân: chăn nuôi trâu, bò; làm chuồng, hố phân để lấy phân bón cho cây trồng; trồng cỏ voi làm nguyên liệu cho gia súc: *"Tôi luôn trăn trở phải làm sao tìm ra được một mô hình sản xuất phù hợp giúp bà con phát triển kinh tế, nâng cao đời sống"*. © Mạnh Hùng

Chì Phụng Thị Hương sinh năm 1960 tại Hòa Vang thành phố Đà Nẵng. Sau 1975, chì tham gia thanh niên xung phong tại các vùng căn cứ tại Quảng Nam, Đà Nẵng. Năm 1986 chì sinh đứa con trai đầu lòng bị dị tật. Biết mình bị nhiễm chất độc da cam, nhiều đêm không ngủ chì trần trọc suy nghĩ và đi đến quyết định khó khăn nhất trong cuộc đời là ôm con bỏ chồng ra đi không lời từ biệt. Thương chồng, chì đã chọn lối thoát nghiệt ngã là một mình nuôi con đến ngày hôm nay.

“Anh hai” Nguyễn Trung Hiếu, 23 tuổi, Việt kiều Đức, là một tình nguyện viên thường xuyên tại Trung tâm Bảo trợ nạn nhân chất độc da cam thành phố Đà Nẵng. Với Hiếu, được trò chuyện, thăm nom các em là điều vô cùng ý nghĩa. Sinh ra và lớn lên tại nước ngoài, Hiếu vẫn nói tiếng Việt rất “sõi”, và luôn hướng về cội nguồn. Từ 3 năm nay, Hiếu đứng ra quyên góp từ các bạn trong trường với số tiền 1000-2000 Euro/năm để gửi về giúp đỡ cho nạn nhân da cam. Hiếu cho biết, cậu sẽ còn cố gắng hơn nữa.

© Thu Hoa

Nguyễn Thị Quý Phương (phường Tân An, Hội An), di chuyển khó khăn, dáng người yếu đuối. Vượt qua mọi khó khăn, Phương đã tốt nghiệp Đại học kinh tế Đà Nẵng: *“Nếu không bị ốm nặng nhiều lần, em sẽ lấy được bằng tốt nghiệp loại khá”*. Ngoài công việc kế toán tại Hội Nạn nhân chất độc da cam thành phố Hội An, Phương còn đi công tác cơ sở, gặp gỡ các gia đình có con bị chất độc da cam, liên lạc với các nhà hảo tâm trong và ngoài nước. Phương có thể ngồi hàng giờ quạt mát, hay thì thầm hát cho những cô bé, cậu bé nằm im, bất động khi đến các gia đình nạn nhân. *“Với em, mỗi lần di chuyển không dễ dàng gì. Nhưng em đã quen rồi...”* - Phương cười nhẹ. © **Thu Hà**

Được cho kẹo, lũ trẻ vui sướng ngồi bệt xuống đất chia nhau. Chúng đưa tôi chiếc kẹo duy nhất còn lại vì “*còn một chiếc, không biết chia thế nào cho đều*”. Khi tôi chỉ vừa hỏi “*Em nào bé nhất?*”, chúng hiểu ý ngay và đưa cho em út của cả bọn, rồi lại vui vẻ nô đùa. Sân chơi thường trực của các em và trẻ con xã Đông Sơn chính là bãi đất cạnh ngôi nhà bỏ hoang trên nền sân bay cũ. Tương lai của các em sẽ ra sao khi chúng vẫn vui chơi, sinh hoạt ngay tại vùng đất nhiễm đioxin mà không hề được nhắc nhở hay giáo dục cách tự chống phơi nhiễm.

Mới 40 tuổi nhưng Thiếu tá chuyên nghiệp Đào Đức Cửu (quê Thái Bình) đã có 20 năm gắn bó với vùng đất Đông Sơn (A Lưới - Thừa Thiên-Huế). Không chỉ công tác ở Đồn biên phòng cửa khẩu A Đớt, cán bộ tăng cường cho xã biên giới mà anh hiện còn giữ cương vị Phó bí thư Đảng ủy xã. Anh đã khảo sát, đề xuất ý tưởng, vận động cán bộ, chiến sỹ trong đồn đóng góp một ngày lương xây dựng mô hình VAC điểm giúp gia đình ông Hồ Văn Lịch ở thôn Chais phát triển kinh tế. Việc làm này được Bộ chỉ huy Quân sự tỉnh, Ban Dân tộc tỉnh đánh giá cao và tiếp tục phối hợp cùng 4 đồn biên phòng khác đầu tư xây dựng thêm 20 mô hình nữa ở 11 xã biên giới của tỉnh. © Nguyễn Xuân

Không giống như các bạn bình thường khác, Lê Tùng Dương (17 tuổi) ở phường Hòa Khánh Bắc, quận Liên Chiểu, thành phố Đà Nẵng sinh ra đã bị câm điếc bẩm sinh và lớn lên trong một gia đình nghèo thiếu sự chăm sóc của bố. Trước khi vào Trung tâm bảo trợ nạn nhân chất độc da cam thành phố Đà Nẵng, Dương là một đứa trẻ thường bị mẹ xích lại ở nhà, không nghe, không hiểu... Nay với sự nỗ lực của mình, em không chỉ hiểu được những gì giáo viên nói thông qua đôi mắt, mà còn biết may và giúp các cô chỉ bảo cho các bạn ráp áo, nẹp tà và sửa chữa máy may khi bị hỏng.

© Đoàn Lương

Anh Lê Chí Phương, 32 tuổi, nạn nhân CĐDC ở thành phố Đà Nẵng sinh ra trong một gia đình khó khăn có 7 người con. Anh được chú ruột nhận về nuôi từ nhỏ. Không chịu đầu hàng số phận và để tự nuôi sống mình, hàng ngày anh đi bán vé số. 6 giờ sáng, xuất phát trên chiếc xe lắc đi khắp các ngã phố Đà Nẵng đến 14 giờ chiều mới trở về nhà, hôm nhiều nhất bán được 100 tờ vé số, hưởng 50.000 đồng tiền hoa hồng do đại lí vé số chi trả.